

«VOLEM L'ESTATUT»

La mort d'en Josep Pallach ha estat un fet que ha trasvalsat al poble català i ha mogut la solidaritat de tots els demòcrates. Però, avui, al cap d'una setmana, passats els moments de condòl, amb una certa perspectiva, veiem com la mort d'en Josep Pallach ha de portar conseqüències importants per a la vida política de Catalunya. En primer lloc, pel que fa al seu partit, el P.S.C. (R), que s'havia vestit entorn a la seva figura i que ara, tres setmanes després de la celebració del Congrés, ha d'escollir un nou secretari general. Els noms que més sonen són els d'en Verde, Cuitó, Arana i Guerra; i el repte plantejat és el de mantindre unides les diferents tendències i fer avançar el partit. En aquests moments l'ex-reagrupament té dues ofertes d'aliances electorals, per una banda, la proposta d'un bloc de centre esquerra, capitanejat per en Jordi Pujol, i l'altra, les candidatures unitàries dels socialistes, proposades pel P.S.C. d'en Reventos. El pendre una, d'aquestes dues opcions, significarà la definitiva definició del partit, que dant molt clar que en quan-sevolt de les dues aliances l'hi toca jugar un paper secundari. En Josep Pallach havia estat, també, un ferotge defensor de l'honorable president Terradellas. La seva mort junt amb les definicions dels partits i el fracàs de la reunió convocada per Esquerra Republicana sembla que han fet entrar en un atzutac a l'Organisme Consultiu.

CONGRESSOS

Aquesta setmana ha estat, com les setmanes passades i les vinents, setmana de congressos. Després dels d'Unió Democràtica i els dos partits socialistes, l'hi ha tocat el torn a Convergència Democràtica i al Front Nacional.

El IV Congrés de Convergència Democràtica que ha tingut lloc a la sala d'actes de la Salle Bonanova ha estat un fet que influirà decisivament en el futur polític de Catalunya. La figura d'en Jordi Pujol, que ha sigut reelegit per unanimitat com a secretari, ha sortit enfortida i els diaris han parlat d'un «txec amb blanca — donat a la direcció — per arribar als pactes i fussions que siguin menester».

Pujol aprofitar l'oportunitat per contestar a Terradellas, tot dient: «No escandalitzaré a ningú si afirmo que el restabliment de la Generalitat és més important que el retorn del president Terradellas, però avui aquest restabliment passa pel seu retorn». La integració dels militants d'Esquerra Democràtica, el creixement de l'organització, i el paper jugat per en Pujol com a impulsor, per part de Catalunya, de la negociació converteixen a Convergència Democràtica en el veritable «pal de paller» del centre-esquerra català, amb un espai polític molt ben definit, a la dreta, Unió Democràtica i La Lliga, i a l'esquerra, P.S.C. i el P.S.U.C.

Ara bé, aquest procés l'hi ha costat certes

tensions internes que poden esdevindre sortides, com es el cas d'en Miquel Sellares, representant de C.D.C. a l'Assemblea de Catalunya, i considerat com a cap dels sectors més nacionalistes de l'organització.

Si això cristalitza seria una sortida més, dins d'una setmana molt moguda. Primer, en Claris Matheu, va deixar el P.S.A.N. i proposar, desde les pàgines del diari «Avui», la constitució de candidatures de l'Assemblea de Catalunya per aquestes properes eleccions. Després va ser en Jordi Gil que deixar el P.S.C. i presenta la idea d'un nou partit «esquerrà i nacionaliste» que és definiria com a: socialista, independent, i pancatalanista. La Democràcia Social Cristiana d'en Pau Miserachas, fent-se ressó de les declaracions de les jerarquies eclesiàstiques, s'ha transformat en Partit Popular Català, l'antic nom del grup d'en Colomines. Finalment, una nova escissió al P.S.A.N., aquest cop un grup de comarques encapçalat per el Lopez Llav i, l'Oriol Pí de Cabanyes, i en Carles-Jordi Guardiola.

LES PROPERES ELECCIONS

Moviment lògic davant d'un fet de cabdal importància: les properes eleccions a Corts i al Senat. El P.S.U. després de la seva darrera reunió de Comitè Central feta, per primera vegada en quaranta anys, a Barcelona donar a coneixia els noms dels seus caps de candidatura: per Barcelona en Gregori Lopez Raimundo; per Lleida en Pere Ardiaca; per Girona en Carles Causa; i per Tarragona en Josep Solé Barberà.

Altres noms podrien completar les llistes: Cipriano Garcia, Jordi Solé-Tura, Juan Ramos, Alfons Carles Comín, Dolors Calvet, Jordi Conill, Montse Roig, Josep Maria Riera... i, fins hi tot, es parla d'una persona de la comarca com a candidat per a la jurisdicció de Barcelona.

L'Unió Democràtica ha encetat aquesta setmana la seva campanya electoral repartint propaganda, el passat diumenge, a les zones d'esbarjo de Barcelona: Monjuïc i Tibidabo. Tanmateix té programat reproduir aquests

actes arreu de Catalunya.

El P.S.C. ha trencat el seu silenci amb la proposta, per a les eleccions a Corts, de Candidatures Unitàries dels Socialistes que anirien del P.S.C. (Reagrupament) passant per la Federació Catalana del P.S.O.E. i el P.S.P. fins als Independents pel Socialisme. Per a les eleccions al Senat formula la idea d'una Entesa dels Catalans que seria quelcom més que un compromís electoral i que obligaria als partits a incloure, en els seus programes: la reivindicació de «les llibertats sense exclusions, l'amnistia total, l'amnistia laboral i sindical, la restitució de la Generalitat, els drets autonòmics, i el retorn del president Terradellas».

LA CRIDA DE CATALUNYA

Per últim, l'Assemblea de Catalunya, en la seva XXV Permanent, ha llençat una crida per a la campanya «Volem, l'Estatut», on s'hi pot llegir: «Volem l'Estatut amb les seves institucions perquè és la resposta autènticament democràtica per a Catalunya enfront d'un «Régimen Especial para las cuatro provincias catalanas» i d'un «Consejo General», per a després de les eleccions, que serviria per mantindre a Madrid el centre de les decisions relatives als nostres problemes».

«Volem l'Estatut perquè sabem que amb el seu restabliment els emigrants que integran la nostra comunitat nacional catalana es sentiran i viuran com a catalans de ple dret».

«Volem l'Estatut que necessitem, el d'ara, però per a aconseguir-lo hem de poguer fer ús de les nostres llibertats amb garanties reals: las dels nostres principis i institucions d l'Estatut de 1932».

«Volem l'Estatut, a la fi, perquè així desde la nostra autonomia contribuirem, com ja contribuim reivindicant la autèntica convivència amb tots els pobles del Estat espanyol en la defensa dels drets de les seves nacionalitats».

La crida conclou amb: «Per la presidència de la Generalitat, el Consell i el Parlament de Catalunya. Volem l'Estatut».

MARCEL PLANELLAS

PARA RECUADRAR

— Es evident que tot emigrat a Catalunya te tot el dret a conservar les seves pròpies arrels i continuar essent andalus, extremeny o murcia, i segurament com andalus, extremeny o murcia podrà contemplar la realitat catalana, però no sera català. Suposar que els catalans, pel senzill fet de demanar o exigir respecte a la nostra llengua i catalanitat, impedirem .a llibertat que cadascu sigui el que per naixença i por exercici del seu lliure albir vulgui ésser, es un absurd. Els catalans no som imperialistes i afortunadament no tenim l'instrument necessari per esdevenir-lo.

MARIA AURELIA CAPMANY a Tele/Expres

— Yo respeto a Madariaga y le aseguro que nosotros «daremos nuestro brazo derecho» para que Madariaga y todos los Madariaga que hayan por ahí, puedan continuar diciendo lo que a ellos les parezca oportuno y sigan expresando su opinión, aunque, como es natural, estemos en completo desacuerdo con ellos».

JOSEP SOLÉ BARBERÀ/Hoja del Lunes